

השוכר את הפועל פרק חמישי עבודה זרה .ע

עין משפט
נר מצוה

ע"א א מ"י פ"ב מהל'
מאכלות אסורות
הלכה כ' טו"ע י"ד ס'
קט"ו ס' ע"ד
פ"ב א מ"י שם הל' כ"א סמג
לא"ן קמ"ט טו"ע י"ד
ס' קמ"ט פ"ב:
פ"א ג מ"י שם הל' כ'
ס' קמ"ט טו"ע י"ד
פ"ב א מ"י שם הל' כ'
ס' קמ"ט טו"ע י"ד
פ"ג א מ"י שם הל' כ'
ס' קמ"ט טו"ע י"ד
פ"ד א מ"י שם הל' כ'
ס' קמ"ט טו"ע י"ד
פ"ה א מ"י פ"ב מהל'
שבת הלכה ז' ופ"ו
שם הל' כ"ג סמג לא"ן פ"ה
טו"ע א"כ ס' רכ"ו ס' ע"ד
פ"ו י מ"י פ"ב מהל'
מאכלות אסורות
הלכה כ"ב סמג לא"ן קמ"ט
טו"ע י"ד ס' קמ"ט טו"ע י"ד
פ"ז ב מ"י שם הלכה כ"ט
טו"ע שם ס' ע"ד א:

חמוס מותר כדפרישית ללא חיישין כלל לכתחילה לעשות כתב
החותם או לחזור ולהכירו כדמשמע לפי הפשט ומ"מ נכון להחמיר
לכתחילה אך דיעבד אין להפסיד כיון דליכא חותם אפי' בלא כתב
ומכירו כדפרישית ומיהו אין נכון אם אין אותו חותם אחד מאותיות

כ"א מנגופות טיט כדפרישית דמגופת
טיט חשיבא חותם אחד או ודאי אינו
מותר בלא כתב או הכרה אלא אם כן
ראה השני שנתפלג לו היין קודם לכן
את היין שהכלי נמכר ועמה הוא
הכיר את הכלי בטביעות עין ואפילו
אינו מכיר בחותם לפי שלא היה חתום
באותה שעה דל"כ הוי ללא חיישין
ליופא מ"מ מנין לנו שהוא אותו
חזית של יין ששלא לו חזיתו שמא
החליפו העובד כוכבים חזיתו אשר
שהיה בו יין זמנופה בטיט שחר
חזיות יין העובדי כוכבים פעמים
שמגופים בטיט כמו כן לר"ך שהיה
נקתם לגמרי הנקב קטן שקורין
שזשפריאל"ל בלע"ז כדקאמר תלמודא
משום שייכא אצל כשהוא חתום
באותיות אין לחוש לכל זה יודאי
האותיות לאן ששאן כי אם שישאל
ומ"מ אין לשאול על המגופה של טיט
אך נכון הדבר לכתום פי חזית ולתת
עור הסמימה קצוב זמסמרות ולכתוב
אותיות חל"ן על העור וחל"ן על
דופני קרשי החזיות שאם יגביה עובד
כוכבים העור לא ידע ליישב ככתחילה
ולתת חזקן שקורין נקל"א סביב
העגולים במקום שממזכרים אל דופני
החזיות ולקובעו שם זמסמרים מפני
הנעורת התחובה שם סביב שוליו
שלא יוכל העובד כוכבים להוליא יין
דרך שם ולתחובן אחרי כן בזמנומן
הראשון וכן הצרות לחתוך ולקצוב
עליהם עור זמסמרים או יקצבו
לשקטות כל השולים והצרות
בציגונן זה פירש רבינו ברוך על
החתימה צפק ומיהו נראה שכל זה
אינו כי אם לכתחילה אצל דיעבד
סגי בחתימת פי החזית לבד מיון דלא
חיישין לבדרי רבינו יצחק בן יהודה
כדפריש' לעיל דאך בהסרת הנעורת
ירא הוא פן יתקלקל החזית בכה ולא
יכול לתקנו ככתחילה מיהו אין לאסור
גם זה דיעבד ומ"מ טוב להחמיר
כדברי רבינו ברוך הואיל ונפק מפומיה
ועד דפירש רבינו ברוך שר"ך שישאל
כתב עם החותם או שיחזור [לראותן]
ופירש רש"ס זשם רש"י דכל מה שאנו
אוסרים בהודיעו שהפליג היינו דוקא
כשיש לחוש שמא עובד כוכבים גנב
יין ונתן מים מחמת הספק או החליף
טוב צרע אצל מקום שאין לחוש לכך
כגון במקום מעצר בני אדם אפילו
הם עובדי כוכבים דמרתת העובד
כוכבים לגנוב א"ע"ג דהודיעו שהפליג
מותר ולא חיישין שמא נגע כיון
שהעובדי כוכבים זומן הוא אינם בני
ניסוך כך פירש רש"ס מיהו נראה
(א) זה דהיינו דוקא בחזיות או
כדדרוירם שאין להם רק פתח קטן
למעלה אצל גיגית או קנקן וכוס שיש
למטה ודוקא היין שעל הדולבקי שרי

ירא דיין נסך לא תקיף להו. לנסוכי: כפרישו גריאל. דשקצה
לכו לנסוכי: דלהדי ביזעא שרי. אף בשמיה דמירמת ולא נגע:
דהאי גיסא והאי גיסא אסור. אף בהנאה. וכשאין נתפס על כניסתו
כנגד עסקינן שהיה לו חלק ביין דאי נתפס עליו כנגד כוליה שרי.
ואית דגרסי הווי ביזיני דשאל חורין
וסדקין ונקיעין. ובקעהו [שמות ד] מרגמו
וזעוהו: ישראל בעליונה ועובד כוכבים
בזמנו. ויין בתחמונה וישראל
רואהו מלמעלה: שרי. כל שרי דהכא
שרי אף בשמיה דהא לא נגע קאמרינן
וכל אסיר דהכא אף בהנאה וזכולו
הלכתא כרובא: אי אים ליה לאשפתמוי.
ולומר לכן נכנסתי סמכא דעמיה
ולא מירמת דכי על להך ביתא מעיקרא
אדעתא דלנסוכי על וסבר אי משכחו
לי אשתמיטתא. ועל"ג דמגע היין
לית ליה לאשתמוטי אסור דאי לאו
לנסוכי על למה ליה דעילל ולא דמי
למינח עובד כוכבים זמנומו [ספ"ג]. דהתם
דכיון דברשות עילל ודעינן למאי עילל
כל זמן שלא הודיעו שמפליג מותר
דסבר אי נגענא השתא אחי וחוי לי:
ואי. לית ליה לאשפתמוטי שרי (א) וכיון
דזהיל הוא על כניסתו מירמת ולא
נגע: נגעל הפונדק. ונתייחד עובד
כוכבים עס היין או שאמר ישראל
לעובד כוכבים שמור עמוד נמחון
ושמור: אסור. דחיישין דלמא על
כיון דל"ל שמור סמכא דעמיה דמפליג
מיינה: שפורא דזי שמישי. של ערז
שבת שרי תוקעין להבדיל בן קדש
לחול: ואי משום שפתא. וא"ת דסמכא
דעמיה דעובד כוכבים משום דלא אחי
ישראל בשפתא האמר לי אסור
גורא כו': פחוס פחוס מד' אמות.
ועומד לפוש וליכא עקירה מתחילת ד'
לסוף ארבע: טעא. ונחבא: ספק
ביאה. דלא ידעינן עובד כוכבים אי
על אי לא על טהור ומשום הכי שרי
דשני לן ספק ביאה מביאה ודאי וספק
מגע: צקעה. שדות הרבה זו אלל
זו זימות הגשמים שזרועה היא ואין
רצים דורסין אותה והוי רשות היחיד
לעומאה וספיקא שאירעה זה הוי
ספיקא טמא: ועומאה צדה פלוני.
בזאת מן השדות ואין אנו יודעין איזו
היא: הלכתי במקום הלו. בצקעה
זו: ספק מגע טמא. דלומר נכנסתי
לשדה שהטומאה בה ואיני יודע אם
נגעתי בטומאה אם לאו: כיון דאיכא
דפתחי חזיות לשום ממונא. וכיון דחזו
דחמרא הוא פריש דבגניבותיהו
טרירי ולא מנסכי: הוי ספק ספיקא.
ספק ישראל ספק עובד כוכבים ואת"ל
עובד כוכבים ספק נגע ספק לא נגע
ובהא אפילו רבנן מודו וכי פליגי רבנן
עליה דר"א היכי דמליא שדה
טומאה דאי על לה לא אפשר
דלא האהיל דליכא אלא חד ספק:
רבימת

יצרא דיין נסך לא תקיף להו "זונה ישראלית
ועובדי כוכבים מסובין חמרא אסור מ"ט הואיל
ויולה עלייהו בתרייהו גרירא הוא ביתא דהוה
יתיב ביה חמרא דישאל על עובד כוכבים
אחדה לרשא באפיה והוה ביזעא ברשא
אישתכח עובד כוכבים דקאי ביני דני אמר
רבא כ"ל דלהדי ביזעא שרי דהאי גיסא
והאי גיסא אסור ההוא חמרא דישאל דהוה
יתיב בביתא דהוה דייר ישראל בעליונה
ועובד כוכבים בתחמונה שמעו קל תיגרא
נפקי קדים אתא עובד כוכבים אחדה לרשא
באפיה אמר רבא חמרא שרי מימר אמר
כי היכי דקדים אתאי אנא קדים ואתא ישראל
ויתיב בעליונה וקא חזי לי (א) ההוא אושפיזא
דהוה יתיב ביה חמרא דישאל אישתכח
עובד כוכבים דהוה יתיב בי דני (ב) אמר רבא
דאם נתפס עליו כנגב שרי ואי לא אסיר
ההוא ביתא דהוה יתיב ביה חמרא אישתכח
עובד כוכבים דהוה קאים בי דני אמר רבא
דאי אית ליה לאישתמוטי חמרא אסיר ואי
לא חמרא שרי מיתיבי נגעל הפונדק או
שאמר לו שמור אסור מאי לאו אע"ג דלית
ליה לאישתמוטי לא בדאית ליה לאישתמוטי
ההוא ישראל ועובד כוכבים דהווי יתיבי וקא
שתו חמרא שמע ישראל קל צלויי בי
כנישתא קם ואול אמר רבא חמרא שרי
מימר אמר השתא מדבר ליה לחמריה והדר
אתי ההוא ישראל ועובד כוכבים דהווי
יתיבי בארבה שמע ישראל קל שיפורי
דבי שימשי נפק ואול אמר רבא חמרא
שרי מימר אמר השתא מדבר ליה לחמריה
והדר אתי ואי משום שבתא האמר (ג) (רבא
אמר) לי אסור גיורא כי הוינן בארמיותן
הארמין יהודאי לא מנמרי שבתא דאי
מנמרי שבתא כמה כימי קא משתכחי בשוקא
(ד) (ולא ידענא) דסבירא לן כרבי יצחק דא"ר
יצחק ה"מוצא כים בשבת מוליכו פחות
פחות מד' אמות ההוא אריא דהוה נהים
במעצרתא שמע עובד כוכבים משא ביני
דני אמר רבא חמרא שרי מימר אמר כי
היכי דמשינא אנא אימשא נמי ישראל
אחוריי וקא חזי לי הנהו גנבי דסלקי
לפומבדיתא ופתחו חביתא טובא אמר רבא
חמרא שרי (ה) מ"ט רובא גנבי ישראל
גינהו הוה עובדא בנהרדעי ואמר שמואל
חמרא שרי (ו) כמאן כרבי אליעזר דאמר ספק
ביאה טהור (ז) דתנן הנכנס לבקעה בימות
הגשמים וטומאה בשדה פלונית ואמר
הלכתי במקום הלו ואיני יודע אם נכנסתי
(ח) ר"א אומר ספק ביאה טהור ספק מגע טמא
לא שאני התם כיון דאיכא

(א) (לעיל ס"א); (ב) (למא
בר"ך וברא"ש); (ג) (א
ואינו לא ידעו כי א
וברא"ש); (ד) שבת קמ"ג;
(ה) (פי' דשם הי' דריש רק
ממי מעט עובדי כוכבים וי'
זמנו); (ו) (פי' נה: ד"ה ר"א
וברא"ש דלפניה העיב,
(ז) (בפלה טו. ע"ש); (ח) (ועי'
תוס' כ"ב נ"ה: ד"ה ר"א כו'
בזכור נכון על סוגיא דהכא);
(ט) פסקים י. כ"ב נה:
טהרות פ"ו מ"ה; (ט) (ועי'
טהרות פ"ו משנה ד); (י) (ועי'
ובדלא א"ל הווי ממוג ויזיל
אינו אפי' שבע השולחן מותר
ואייר הכא כ"א שותה
מיני. ר"א ועיין בהרא"ש
ס' טו,

הגהות הב"ח

(א) גמי ההוא אושפיזא.
כ"ב ע"ל פ"ב ר"י אחא
עובדא בי הא ההוא כרוב
ע"ש צ"ח רש"י ומוס:
(ב) רש"י ד"ה ואל לית
ובי דכיון דבזיל:
(ג) תוס' ד"ה (בכר
הקודם) מאי טעמא כ"ל
מיהו נראה דהיינו כ"ל
ומכאן זה נמחק: (ד) ד"ה
שמע וכו' שמפליג דמי
ובדלא אמר לו הוי
ממוג ושותה אי גמי
שאפילו על השולחן
מותר והבא מיירד שכל
א' שותה מיניו הוסיף:

מוסף רש"י

אם נתפס עליו כנגב.
אם עובד כוכבים מלג הוא
ויש איתא שפתי העיר
עליו וחס יתלואו עובד
נתפס עליו כנגב. שרי.
בשמיה ואל לאו אסור אף
בהנאה דודאי נגע (ועי'
א"א). דהנבב לבקעה.
הרבה שדות המזכרים יחד
קרי בקעה (פסחים יח.
בימות הגשמים). הוי
בקעה רשות היחיד
לעומאה מפני שכבר נתת
הרעה ואין רשות לכל אדם
ליכנס לה. וק"ל ספק
טומאה בגזרות היחיד
ספקו טמא (סו"ט). בשדה
פלוגית. כלומר בלחם
השדות וידעין אנו בלחו
היא וכל שדה (סו"ט).
מסוימת במלריה (סו"ט).
במקום הלו. בנקעה זו
(סו"ט). ספק ביאה טהור.
ר"א לא חשיב ליה ספק
טומאה אלא כנגב לשדה
אבל אינו יודע אם היא
אם לא. אבל השתא הוי ליה
ספק ספיקא (סו"ט) היכא
דמספקא ליה אם נכנס
באותה שדה. ואם מתא
לומר נכנס ספק אם לא על
מקום טומאה אם לאו
וספק ספיקא הוה וטוהו,
אבל היכא דליכא אלא ספק
מגע. דשעתיא ליה דנגעם
באותה שדה אלא ספק לו
אם נגע בקבר אם לאו,
מלך ספיקא הוא טמא
(רשב"ם ב"ב נ"ה).

בו יין ופתחו רכבה קל הוא ליגע בהם ורגילות ליגע בהן דרך מתעסק לא: שמע ישראל קל צ"ווי. ודוקא היין שעל הדולבקי שרי
כדתנן זמנתי ורבא קמ"ל דקל צלויי כלא הודיעו שמפליג דמי (א) (א' גמי שאפי' על השולחן מותר ודללא אמר לו הוי ממוג ושותה:
פתחו חביתא טובא. הכא לאו דוקא טובא כיון דמלינן בישראל אצל בזמנון הוי דוקא כיון דפתחו טובא ואית דל"ג
טובא וגרס ליה בזמנון וכיון דליכא דפתחי לשום ממונא: